

**„Danstereu“**  
 et halvgentlig Uyheds- og Oplys-  
 ningsblad for det danske Folk  
 i Amerika,  
 udgivet af  
**DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,**  
 Blair, Nebr.

„Danstereu“ udkommer hver Tirsdag og  
 Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater  
 \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Be-  
 taling, Adressforandring og al andet  
 angaaende Bladet adresseres:

**DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,**  
 Blair, Nebr.

„Danstereu“ ledes indtil videre af Past.  
 W. M. Andersen som Direktionsens  
 Formand.

De Andstendelser — Afhandlinger, Tor-  
 vere Artikler og Korrespondancer sendes  
 til Past. W. M. Andersen, Rt. 1, Irene,  
 South Dakota.

Ugheder sendes direkte til „Danstereu“,  
 Dr. D. Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb.,  
 as second-class matter.

Advertising Rates made known upon  
 application.

**„Danstereu“**

Bliver sendt til Subskribenter, indtil ud-  
 trykkelig Oplyselse modtages af Udgiverne  
 og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse  
 med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Fjolt, der  
 avetterer i Bladet, enten for at lade sig  
 dem eller for at faa Oplysninger om det  
 avetterede, bedes de altid omtale, at de faa  
 Avetterisemeet i dette Blad. Det vil være  
 til Genbygge Nytte.

**Luthers Breve.**

**II.**

Saa godt som alle Luthers Breve  
 er daterede, og Datoen er faa sjet til  
 i Slutningen af Brevet, og hvis Dagen  
 har Navn efter en eller anden Person,  
 bruger han dette, og hvis det er Da-  
 gen før eller efter en saadan opnaadig  
 Dag, saa bestemmer han den i For-  
 hold til denne. Som ejendommeligt  
 for hans Brevstronning kan ogsaa næv-  
 nes hans religiøse Indgangshilfen,  
 der minder om den, som bruges i apo-  
 stoliske Breve. Sædvanligt begynder  
 han Brevet med: „Naade og Fred“,  
 undertiden med Tilføjelsen „i Kris-  
 tus“ eller „i, vor Herre“ eller „Her-  
 ren“ eller „i Gud Fader og den Herre  
 Jesus Kristus“; ogsaa kan han begynde  
 saaledes: „Trøst og Hjælp i Her-  
 ren“ eller „Hjælp og Fred“; dog findes  
 der ogsaa adskillige Breve af ham, der  
 fuldstændigt mangler denne religiøse  
 Indgangshilfen. I de allerfleste af  
 hans Breve finder vi bibelske Citater,  
 og man maa her beundre hans enstaa-  
 ende Gode til en praktisk Anvendelse af  
 Bibelens Ord paa Livets forskellige  
 Forhold. Ja, Luthers Bibelundslab  
 virker næsten overvældende paa en,  
 naar det tages i Betragtning, hvilket  
 værdifulde Stav der tilfødes til ham fra  
 Livets praktiske Side. Denne Bibel-  
 undslab erhvervede han sig for det  
 første ved en grundig videnskabelig  
 Behandling af Bibelen, dels ved Over-  
 sættelsesarbejde og dels ved Fortol-  
 ninger, og for det andet ved, at han  
 levede i sin Bibel; den var hans stadi-  
 ge Næring for hans inde, religiøse  
 Liv, og i den søgte han sin Trøst og  
 Kraft under alle vanskelige Forhold,  
 som Livet fremskød for ham. Ja,  
 Bestaaffigheden med den hellige Skrift  
 var Luthers et og alt, og ikke alene  
 hjemme, men ogsaa paa længere Rej-  
 ser var han travlt optaget heraf. Da  
 han under Rigsdagen i Augsburg 1530  
 opholdt sig paa Coburg Hæsting,  
 skriver han i et Brev til Filip Melan-  
 chthon: „Omstøder har vi da, min  
 kære Filip, naaet dette vort Sinaat  
 Hjer; men vi vil gøre os et Zion  
 heraf og bygge os 3 Hytter her, den  
 ene for Salmerne, den anden for  
 Profeterne og en tredje for Ufposus;  
 men hertil vil der gaa Tid. Stebet  
 er i Sandhed behageligt og meget be-  
 lømt for Studeringer.“ Jmidlertid  
 holdt han en tvungen Ferie, da han  
 stred dette Brev, hvilket ses af en se-  
 nere Udtaalelse i samme Brev: „Dette  
 skriver jeg til eder i min Ferie; thi  
 Raassen med mine Bøger og Papirer er  
 endnu ikke kommen.“ I et Brev fra  
 et Sted til Abbed Frederik i  
 Nürnberg, til hvem han samtidig sen-  
 ker en Betragtning over Salmen 118,  
 skriver han: „Naa, har derfor vendt  
 mig til den Rigsdag, som jeg anser  
 for min egen Stat og tager min egen  
 kære Salme for mig, nemlig det ston-  
 ne Conftium (den 118. Salme). Over-  
 den har jeg opfat mine Tanter, fordi  
 jeg sidder saa ørkesløs her i min Dr-

ken, naar jeg undertiden maa staane  
 mit Hoved for det større Arbejde og  
 lade Profeterens Overførtelse hvile,  
 hvilket Arbejde jeg dog haaber snart at  
 faa fuldbyrdet.“

Er disse Ord ikke en staaende Ra-  
 tifikation af Luthers Forhold til Bibelen?  
 Naar han med de faa Hjælpe-  
 midler, som han havde for Haanden,  
 havde arbejdet sig træet ved den videns-  
 skabelige Behandling af Bibelen, saa  
 var det ham en Bærdørgelse at gaa  
 til den opbyggelige, i dette Tilfælde  
 Salme 118, som han taler sin egen  
 Salme, og herom siger han længere  
 henne i Brevet: „Men hvis nogen vil  
 anse det sæt af mig, at jeg rojer mig  
 af denne Salme som min Ejenbom,  
 da den jo dog er fælles for hele Ver-  
 den, saa vide han, at Salmen ikke fra-  
 tages nogen, fordi den er min. Kris-  
 tus er jo ogsaa min, og er og bliver  
 ligesuldt den samme Kristus for alle  
 hellige. Jeg vil ikke være en stingsig  
 Ejermand, men en glad Meddeleer.“

Ja, saadanne rige og smukke Tanter  
 kunde bestaaffige ham, naar han, træt  
 efter det anstrengende Arbejde, nød  
 Opbyggelsens Glæde. Naar han med  
 friske Kræfter tog fat paa sit Bibel-  
 studium, saa var han den aktive, den  
 der ved Videnskabens Midler søgte den  
 klare Erkendelse, der kunde komme an-  
 dre til Gode; men naar han saa blev  
 træt, ja saa blev han paa en Maade  
 den passive og Bibelen den aktive, idet  
 denne meddelede ham sine aandelige  
 Statte til Berigelse for hans religiøse  
 Liv, saaledes at han styrket herved at-  
 ker kunde tage fat paa det anstrengende  
 Arbejde. De fleste vilde maaltse i Luthers  
 Sted have taget sig en Lur paa  
 en Sofa eller sligt og faa der finde  
 Høilen. Luther derimod bar sig an-  
 derledes ad; ligesom Kristus fandt  
 Høile ved at fjerne sig og faa i sin En-  
 somhed give sig hen i Bønnen til Fa-  
 deren, saaledes bar Luther sig ad paa  
 en lignende Maade.

Og hvis saa hans Hælbred under-  
 tiden svigtede ham, tabte han ikke Mo-  
 det, men fortsat ogsaa her at berige  
 sit religiøse Liv. Dette ser vi af et  
 andet Brev fra Coburg til J. Me-  
 landthon; her skriver han: „Var ikke  
 betyret for mit Hælbred; thi vel er  
 det noget vakende . . . . . kan jeg  
 ikke lase og skrive, saa kan jeg dog  
 overveje og bede . . . . . og derefter  
 sove, efter først at have spillet og sun-  
 get.“ Var L. for træt og svag til at  
 virke som Kirkenes Reformator, for-  
 stod han ved religiøs Overvejelse, ved  
 Bønner og Salmemelodier at virke  
 som sin egen Sjæls Reformator.

Naar vi da saaledes ser, hvorledes  
 L. levede og arbejdede i sin Bibel, og  
 hertil saa føjes hans geniale, praktiske  
 Blik paa Menneskelivet, saa fortaar  
 vi, at han som ingen anden maatte  
 være i Stand til at bringe en levende  
 Betselvirtning i Stand mellem Bib-  
 lens Ord og Livets forskellige For-  
 hold, og det er derfor meget fortaar-  
 ligt, at denne Betselvirtning maatte  
 sætte sin Frugt i hans Brevstronning.  
 Og det var ikke alene det nye Testa-  
 ment, men ogsaa i særlig Grad det  
 al. L., som han forstod at bruge; Luthers  
 mægtige Mand-formaade i at finde  
 gammeltestamentlige Ord at det  
 Guldhorn og ægte Perler, et Punkt,  
 hvor vor Tid paa entelte Undtagelser  
 naar naar langt tilbage for ham.

Som Eksempel paa, hvorledes L. i  
 sine Breve forstod praktisk at anvende  
 Bibelen, kan følgende nævnes. I et  
 Brev fra 1516 til Michael Dresler,  
 Augustinerpater i Neustadt, citerer  
 han Salme 110: „Herst midt iblandt  
 Dine Hjender“, og hermed vil han  
 vise, at det ikke altid er Fred, man skal  
 begære; han skriver nemlig: „I søger  
 og begærer Fred, men paa urigtig  
 Maade, thi I søger den Fred, som  
 Verden giver, ikke den, Kristus giver.  
 Ved I ikke, kære Fader, at just ber-  
 ved virker Gud vidunderligt i sit Folk,  
 at han har sat sin Fred midt i Ufred-  
 den“, og han henviser saa til Salme  
 110. Ordene i Salmen handler om  
 den theokratiske Konge, men at de til-  
 lige rummer en dyb kristelig Sandhed  
 (sif. Mat. 10,34 f.), det havde L. sit  
 Øje aabent for. I et Brev fra 1517  
 til Kurfyrste og Erkebiskop Albrecht  
 af Mainz taler han om, at den Vej,  
 som fører til Livet, er snæver og trang,  
 saa at de Mennesker, der frelles, er  
 som „en røgende Brand, der ribes ud  
 af Jlden“ (Amos 4,11). I et Brev fra  
 1518 til Pave Leo d. 10. taler han om  
 Flodstrømmere som dem, der ubu-  
 ger Folket, og anvender paa dem Mi-  
 cha 3, 3: „De æder dem Huden og  
 Kædet af Benene og mæster sig selv  
 paa det helligste.“

I et Brev fra 1518 til Wenceslaus  
 Link skriver han i Anledning af Rigt-  
 tet om, at nogle Stormænd vil lade  
 ham henge eller drømte, at Jesus ogsaa  
 taler til ham, naar han siger:  
 „Jeg vil vise ham, hvormeget det bør  
 ham at lide for mit Navns Skyld.“  
 (Act. 9, 16). Man fortaar, at en  
 Mand med det Livsøyn, der kommer  
 frem i denne Anvendelse, var i Stand  
 til at bringe store Ofre for Sandhe-  
 den, og at han ikke lod sig anfægte,  
 da han stod overfor den glimrende  
 Forjæmning paa Rigsdagen i Worms;  
 i værste Tilfælde kunde dog kun de  
 ovennævnte Striftord se Hjælp; og  
 dem anvender jo L. paa sig selv. I et  
 Brev fra 1523 til de Kristne i Holland  
 skriver han til Xræst for dem under  
 Trængselen, hvorved de har faaet to  
 Martyrer: „Nu lærer man, hvad dette  
 Ord hos Jesajas vil sige: Været  
 glade i Trængslen! Kun en liden  
 Stund skuler jeg mit Ansigt for Dig,  
 men med evig Mistandhed vil jeg op-  
 tage Dig til mig (Jes. 54, 8). Jeg er  
 hos Dig i Din Nød, og jeg vil fri  
 Dig og herliggøre Dig; thi Du tender  
 mit Navn (Salm. 91,14—15). Smul-  
 tere og mere træffende Ord kunde der  
 vel næppe anvendes i denne Sag. Og  
 i et Brev fra 1524 til en evangelist  
 Kristen i Holland, Lambert Torn, ber-  
 der han denne om under Trængslerne  
 at erinde Striftordet: „Jeg er hos  
 ham i hans Nød; han har Løst til mig,  
 derfor vil jeg hjælpe ham ud; han ten-  
 der mit Navn, derfor vil jeg bestaaffige  
 ham.“ Lambert var jo i Nød og holdt  
 dog fast ved sin Vænbelse, saa at  
 han viste sig som en, om hvem Her-  
 ren kunne sige: Han har Løst til  
 mig“, og paa hvem Luther derfor  
 trængt kunde anvende den rige Forjæ-  
 telse om Hjælpen ovenfra.

at den tyrtfiste Statstasse, som altid  
 har været slunken, for hver eneste Dag,  
 der gaa, bliver mere og mere ude af  
 Stand til at udbetale Soldaterne  
 Sold, at som følge deraf de tyrtfiste  
 Soldater tilfældt vil blive nødt til  
 ligesom i Lilleasien — at søge for  
 deres eget Underhold, og at det til-  
 fældt vil føre til saadanne Standalet  
 og Soldaterrevolter, at Stormagterne  
 tilfældt bliver nødt til at lægge sig  
 imellem paa en helt anden Maade, end  
 hidtil er set. Thi et er, hvad der  
 kan gaa i Lilleasien, et andet er, hvor  
 Tyrkerne naar overfor en uafbrudt  
 fjendtlig Befolkning, som ikke godvil-  
 lig udleverer noget til den tyrtfiste Hær,  
 der er dens egen Undertrykker.

**Makedonien.**  
 (Efter „Ar. Dbl.“)

Sandsynligheden taler nu for, at  
 der ikke bliver en almindelig Rejsning  
 i Makedonien i Aar, og vi skylder der-  
 for Læserne en Overførtelse over, hvor-  
 ledes da Forholdene er derne. Thi  
 man maa ikke tro, at — fordi der  
 ikke bliver nogen almindelig Rejsning  
 derne i Aar — at der saa ikke ad  
 Naar eller maatte allerede til næste  
 Aar bliver en almindelig Rejsning, og  
 desuden fortafftes den spredte Rejs-  
 ning uafbrudt, ligesom Bændæfse-  
 net eller Uvæsenet stadig tribes.

Men det er lykkedes Europa og Tyr-  
 kiet i Forening at hindre Rejsningen  
 i Aar. De revolutionære makedoniske  
 Lædere, Rejsningens Forberedere, har  
 aldrig nogen Sinde tilfældt at tage  
 det op i en Kamp i aaben Mark med  
 den tyrtfiste Hær. De har ompundet  
 hele Makedonien med et Net af Komit-  
 ter, hvis Ledere er Officerer, Præster  
 og Lærere eller med andre Ord de,  
 som i det ikke meget civiliserede Land  
 naar hjerte den egenlige Almue,  
 og det havde været muligt ved Hjælp  
 af dette Apparat virkelig at faa en  
 Rejsning i Stand. Men de europæiske  
 Stormagter, særlig Rusland og  
 Østrig, har i den Grad sat Bulgarien  
 Stolen for Døren, at Makedonerne  
 ikke turde vente Hjælp fra Bulgarien,  
 og samtidig har Tyrkiet ophobet større  
 og større Troppemasser i hele Makedo-  
 nien — hened 200,000 Mand —  
 saaledes at der i Aar blev færre og  
 færre Udsigter for et lykkeligt Udsald  
 af en almindelig Rejsning.

Men Forholdene vil ikke kunne ved-  
 blive at holde sig saaledes, og det er  
 dette, som Makedonerne regner med.  
 De ved, at de en Gang maa og skal  
 blive fri for det tyrtfiste Hærsøvmme  
 i Europa, og Tyrkerne ved det selv.  
 Thi de stavelte Jofteflammer paa Bal-  
 kanhalvøen er langt de talrigste, Tyr-  
 kerne langt de færreste, maatte kun  
 som 1 mod 6, og denne Omkæmperhed  
 vil i Længden gøre det af med Tyr-  
 kerne. Tyrkerne i Europa vilde end-  
 da i militær Henseende være de sva-  
 geste overfor de paa Balkanhalvøen  
 boende ikke-militært udrustede Krist-  
 ne, hvis de fulde stole alene paa  
 deres i det europæiske Tyrki staaende  
 Tropper. Men de har baade før og  
 nu draget store Reserver sammen fra  
 det egentlige tyrtfiste Hovedland; Lil-  
 leasien, hvor de selv er den talrigste  
 Følgeflamme, og hørtill de ved, at de  
 selv en Gang maa trække sig tilbage,  
 naar de bliver udtagne af Europa.

Men den store Krigsmagt, som i  
 Tjebstillet er mobiliseret og staaer i det  
 europæiske Tyrki for at hindre en al-  
 mindelig makedonisk Rejsning, vil ikke  
 i Længden kunne holdes paa Benene i  
 Europa, og navnlig hermed er det, at  
 Makedonerne regner. De ved nemlig

Sympati for dem, dog ikke røgte en  
 Finger for at hjælpe dem, tender Ma-  
 kedonerne nu deres Midlers Begræn-  
 ning og fortæller det daglige og livs-  
 fornige Agitationsarbejde i det ston-  
 men saa hærgede Land. Der sidder  
 for Tiden ikke mindre end 3000 Bul-  
 garer og Makedoner i tyrtfiste Fængs-  
 ler, ikke saa er allerede faldne under  
 Sammenstødene med de tyrtfiste Trop-  
 per, og de, der først falder i Tyrkernes  
 Klær, slipper ikke saa let ud igen,  
 undtagen naar Stormagterne ved  
 deres Gesandter gør Forestillinger i  
 Konstantinopel; thi da løslades et og  
 andet Sted nogle, som forleden i Mo-  
 nestir (midt i Makedonien), hvor der  
 ogsaa sad ikke mindre end 400 Fæn-  
 ger i Ghens lille Fængsel.

Det maa være frøgtelige Kaar at  
 leve under berne, Naar, vi herhjem-  
 me ikke rigtig fattet, fordi Livets  
 simpleste Gøder som Sikkerhed over-  
 for Nord, Brand, Voldtagt, Overfald  
 og Røveri er os nogenlunde garanter-  
 et. De Kristne nede i Europas syd-  
 stligste Hjørne har ingen saadan Sit-  
 terhed, Mandene er for en stor Del  
 Væbkommande i Bjergene; men hver-  
 ken de eller de hjemmehørende Kvin-  
 der er sikre, og ingen ved — blot i Henhold  
 til en Sandsynlighedsberegning —  
 om hans eller hendes Kære er i Live,  
 naar Dagen rinder ud. Denne Til-  
 stand er endda saa meget mere una-  
 trykkelig, som det er Hjertalst, de flaa-  
 vilde Kristne berne, der sukker under  
 Mindretallets, Tyrkernes, Aag. Det  
 eneste Haab er da, at Tilstanden ikke  
 vil være mange Aar endnu.

**Bog anmeldelse.**

**Et lykkeligt Liv.**

„The Christian Secret of a happy Life.“

Paa Dansk ved Viggo Lund,  
 Grosserer.

Der er ingen Tvivl om, at denne  
 lille Bog paa 218 Otaffider er en af  
 de værdifuldeste Bøger, en troende  
 Mand eller Kvinde kan faa i Haende.  
 Det er ikke dens direkte Formaal at  
 sildre Søndens Dyd og Menneske-  
 hjærtets Fordærvelse, men den for-  
 tæller enfoldigt og sandt ud af rig og  
 dyb personlig Erfaring om, hvilket  
 uendeligt Fond af Kraft og Varme,  
 Fred og Glæde, ja Salighed der dag-  
 lig kan tilfældt et Guds Barn i vor  
 Herres Jesu Kristi Tro.

„Et lykkeligt Liv“ har i længere Tid  
 været udsolgt baade i Danmark og  
 Amerika. Nu, da den atter er at faa  
 i ny og forbedret Udgave, bør hvert  
 eneste troende Hjem i Amerika for-  
 sine sig med den. Det er i Sandhed  
 ingen Talemaade eller Fjoflet, at  
 Gud ikke kan opveje Værdien af denne  
 lille Boge, der kan købes i Danish Luth.  
 Publ. House for 45 Cents indbunden.

x — y.

**Barmhjertighed.**

De moderne klæde kvinder steg  
 ind i en Amsterdam Avenue Sporvogn  
 ved 52. Gade en meget kold Morgen-  
 fund forleden fortæller „New  
 York Times“. De talte livligt og for-  
 agteligt om en vis Klub, hvis Præsi-  
 dens Ophævel med Hensyn til Klubs  
 Reglement i højeste Grad havde  
 forargt dem. De gjorde sig ingen  
 Umage for at stjule deres Fortællelse  
 og talte højt not til at kunne høre  
 af Sporvognens andre Passagerer,  
 for det meste velklædte Folk, Mand  
 med opsmægede Fraktekjæder og Kvin-  
 der i varm Pelsværk.

„Det er kun de rige, som ere fuld-  
 kommen hjerteløse“, sagde den hngite  
 af de Tønde. „Jeg ved aldrig, at  
 det har faaet fejl i min not saa ud-  
 strakte Erfaring, at jo flere Penge Folk  
 har, des mindre Hjertelag. De giver  
 til Barmhjertigheds-Gættninger, sim-  
 pelt hen fordi de flamme sig for at  
 sige nej, eller ønske deres Navne of-  
 fentliggjorte, men Du vil aldrig finde,  
 at de gør noget af ren menneskelig  
 Sympathi, fordi de ingen har. Med-  
 gang synes at have gjort deres Hjerte  
 til Sten.“

Kort efter standfede Begn og en  
 Kone, som bar et Svæbarn, omhængt  
 alig, men utilkræftlig inddækket i et  
 tærnet Shawl, steg ind i Vognen. Hun  
 var meget bleg og maær og fattig,  
 men net klædt, og hendes Haender,  
 som var bare, var blaa af Kulde.  
 Ved næste Hjørne standfede Vognen  
 atter for at lade en anden Kvinde

stige ind, en ung, smuk Dame, ind-  
 hyllet fra Hoved til Fod i en lang,  
 lys pelsværksforet Raabe, og en Hat,  
 som tydeligt not var kommen fra Paris.

„Jei hun fatte sig, hertes en svag  
 Raasen af hendes Silteførtier, og ef-  
 ter at hun havde betalt Konduktøren,  
 sit hun Dje paa de to Damer, som  
 havde talt saa tvrigt sammen, før  
 hun tom ind, og besørede deres smil-  
 ende Hilsen lidt refereret. Derfra  
 faldt hendes Blik paa den af Kulde  
 stælvende lille Kone lige overfor hen-  
 de, og uden at betænke sig rejste hun  
 sig op og tog Plads ved Siden af Ko-  
 nen.

„Ved De, at Deres lille Barn ser  
 svært forfrosen ud?“ sagde hun, idet  
 hun lagde sin fint bestaaffede Haand  
 paa det gamle, tærnede Shawl. „Er  
 hun ikke for daartligt indpakket paa  
 en saa kold Dag?“

„Det er alt, hvad jeg har,“ svarede  
 Moderen med tør Stemme. „Gud  
 syntes at være sng i Morges, og jeg  
 havde ikke Hjerte til at lade hende ligge  
 hjemme, medens jeg gik ud. Jeg er  
 paa Vejen til Fabrikken efter mit Ar-  
 bejde for hele Ugen, som jeg udsærer  
 i mit Hjem. Jeg kan ikke arbejde ude  
 med en saadan lille en, fortaar De  
 not.“

Den lille Gaand, som Damerne havde  
 taget Shavlet bort fra, var ganske  
 blaa, og Barnets Ansigt var spøgelses-  
 agtigt høidt og fortrukket.

„Jeg tror ikke, hun er sng; hun er  
 bare kold“, sagde den fremmede  
 mildt.

Hun saa ned over sin egen Dragt;  
 men der var intet, som kunde tages af;  
 thi alt Pelsværket var fastet til Raab-  
 en.

„Hvis De vil lade mig holde Bar-  
 net under min Raabe et lille Tjebstik,  
 tror jeg, hun snart vil blive varm,“  
 foreslog hun.

Hun kastede Opslaget paa sin pels-  
 forede Raabe tilbage og trykkede den  
 tærnede Blydt mod sit varme Hjer-  
 te og lagde sin varme Kind ned mod det  
 kolde, lille Ansigt.

„Jeg skal være hende over til Fa-  
 brikken, hvis De vil lade mig faa  
 lov,“ sagde hun venligt til Moderen,  
 „saa hun ikke skal blive kold igen, for  
 vi finde noget varmere Tøj til hende.  
 Jeg har ingen Børn selv; men jeg holder  
 saa meget af smaa. Det gør alle  
 kvinder, tænker jeg. De smaa Stat-  
 ter ere saa søde og hjælpeløse.“

De steg af ved Southon Street, den  
 høje, smukklædte Kvinde bar Barnet  
 paa sine stærke Arme, og den anden  
 Kvinde fulgte efter med et Udtryk af  
 Forundring i sit blege Ansigt.

„Du kan være sikker paa, at den  
 lille Pige kommer ikke til at frise igen  
 i Vinter“, bemærkede en Mand, som  
 havde fulgt det lille Optrin med levende  
 Interesse.

„Ved du, det var den kæneste, lille  
 Barmhjertighedshandling, jeg har set  
 nogen Dag? Og en rig Kvinde til  
 med“, tilføjede han med et Blik paa  
 de to Spottere over Rigsdom.

**En stor Vættelse i Japan.**

Om en saadan mægtig Vættelse  
 strides der til „Israels Hoffnung“, som  
 udsaar i Wandsbeck:

I de forløbne Uger siden Midten af  
 Maj Maaned er der set et underligt  
 Naadensværk i Tokio. En saadan  
 Vættelse er ikke oplevet siden 1888.  
 I disse 6 Uger har over 4000 meldt  
 sig som frefseliggende Mennesker,  
 og mange af dem er bleven omvendte til  
 Gud. Affen efter Affen har de prote-  
 stantiske Kirker været opfyldte af al-  
 vørslybte Tilhørere. Vættelsen har  
 naaet et Omfang, hvorom selv de mest  
 forhåbningsfulde ikke har vovet at  
 drømme. Profeterens og deres Med-  
 hjælpers Tro er bleven mægtigt styr-  
 ket, og de japanesiske Kristne er faldte  
 med frejdbigt Haab om, at Herren vil  
 gøre endnu større Ting. Denne det  
 20. Aarhundreds Bevægelse er meget  
 lovende. Bevægelsen i Tokio  
 mærkes allerede ogsaa i andre Dele af  
 Landet. Kirken forbereder sig allerede  
 til Høsten. I Yokohama har allerede  
 meldt sig over 500 frefseliggende  
 Mennesker. Ogsaa vor Kirke har  
 faaet sin Del af denne Sjæleshøst. Vi  
 har over 500 søgende og omvendte i  
 Ruban, 200 i Ginja, 150 i Miya og  
 ligesaa mange i Tsubiji og allerede  
 over 100 i Motsuma og Koyama og  
 et stort Antal i Utsuza — Navnet  
 paa vor Antike. Profeterne har Hæn-  
 derne mere end fulde, Høsten er stor,  
 men Arbejderne er faa.